

Đã rất nhiều lần Lâm tự dần vật bản thân mình về chuyện phát sinh quan hệ đêm đó với Ngần. Thậm chí một đêm anh làm liên tiếp mấy hiệp như vậy.. quả là không bình thường. Nếu như mọi khi, có hưng phấn đến mấy anh cũng chỉ kéo dài thời gian quan hệ được thôi chứ không thể nào sau chưa đầy một giờ đồng hồ nó lại vươn lên mãnh liệt như vậy được. Chắc chắn trong chuyện này có gì đó không ổn?

Đó là Lâm tự suy nghĩ và đưa ra kết luận vậy chứ anh cũng chưa vội nghĩ xấu gì về Ngần. Bởi cô qua đêm đó luôn giữ khoảng cách với anh, không đòi hỏi hay vòi vĩnh yêu cầu gì quá đáng cả. Đây chính là điểm khôn ngoan của Ngần. Cô ta vẫn chăm chỉ làm việc như mọi người, và luôn giữ khoảng cách chuẩn mực giữa chủ với tớ... chứ không phải tiếp cận để đòi hỏi gì đó. Chính vì vậy nên anh không biết kết tội Ngần như thế nào, vì dấu sao cũng là anh mò mẫm vào phòng cô ta trước. Nếu sai thì người sai phải là anh.

Nhưng mà... có chỗ không đúng. Nghĩ mãi Lâm liên phát hiện ra chỗ không đúng, chính là nước trà. Đúng vậy, là nước trà. Mọi khi anh vẫn uống loại nước trà đó, nhưng không hề có dấu hiệu gì khác thường cả, thậm chí trà ngon càng uống càng thấy tỉnh táo dễ chịu chứ không phải là thứ ham muốn như thế. Mà hôm ấy cứ như sự sắp đặt trước vậy, anh thì n*ng mà Ngần lại như dọn cỗ sẵn chỉ đường dẫn lối cho anh vào... có phải anh đã nghĩ về người phụ nữ này quá đơn giản rồi không?

Từ những suy đoán như vậy Lâm bắt đầu cảnh giác Ngần. Để ý xem thái độ của cô ta, trừ việc cô ấy dạo gần đây ăn mặc thoáng mát hơn thì... không có biểu hiện gì lạ cả. Không biết làm thế nào để truy xét... nên Lâm đành kiên nhẫn chờ đợi, đêm đó không hiểu sao anh u mê nên mới bị Ngần cuốn hút, chứ quả thực trong số phụ nữ giúp việc anh chưa bao giờ có ý nghĩ đen tối gì cả.. Trừ Nhung ra.

Một thời gian nữa, Ngần bắt đầu bị thiếu vitamin dai, và cô không ngần ngại để lên kế hoạch cho cuộc dụ dỗ Lâm sắp tới. Buổi tối theo thói quen đều như vắt chanh của Lâm, chỉ thỉnh thoảng anh mới đi đêm không về... còn lại luôn sinh hoạt giờ giấc đúng giờ, kể cả thời gian ngồi uống trà hoặc thưởng thức rượu đặc biệt gì đó.

Một buổi tối như bao ngày, Lâm lại yêu cầu đồ uống cho anh, và để chắc chắn suy luận của mình là đúng, anh đặc biệt chỉ điểm Ngần chuẩn bị. Khởi nói, cô như mở cò trong bụng, đã quen từ lần trước nên trước khi pha trà Ngần đã súc nước hoa lên người và kịp cởi áo lót ra trước rồi. Ăn mặc hớ hênh rồi đi ra pha trà, không quên bỏ thuốc nữa. Về mặt vô cùng tình tứ.

Dường như kịch bản được lặp lại, Lâm đã có sự đề phòng, bởi vậy anh không muốn dễ dàng bị mắc bẫy. Lâm ghét nhất là bị ai đó dắt mũi mình... đặc biệt là đàn bà. Bởi vậy khi Ngần bung trà ra, anh bảo cô ngồi đó cùng uống với anh. Ngần giật mình kinh sợ, không hiểu ý của ông chủ là gì nên vội thoái thác:

Dạ. Thôi thưa ông chủ. Trà quý giá như vậy, phận làm tôi tớ như tôi sao dám thưởng thức ạ! Có là gì đâu. Cũng chỉ là nước trà thôi mà. 1 ly không ăn thua gì cả.
Cứ uống thoải mái đi.

Lâm thần nhiên nói.

Nhưng... tôi không quen uống trà, uống vào sợ mất ngủ lắm ạ.

Lúc này Ngần đã bắt đầu lo sợ. Kế hoạch của cô gần như bại lộ thì phải, quả không sai, anh ta rất thông minh, người đàn ông lặn sả chốn giang hồ còn mảnh khỏe gì mà anh ta không thể biết được chứ? Chút mẹo nhỏ này lừa được một lần sao lừa được lần hai??

Không ngủ được thì thức trò chuyện cùng tôi, hôm nay tôi cũng hơi khó ngủ!

Lâm nói nhưng mắt không liếc Ngần một cái, vẻ lúng túng trong câu nói của Cô ta khiến anh 90% đoán được đúng là người đàn bà này đã giở trò trong nước trà rồi. Nhưng anh vẫn kiên nhẫn để xem kết quả.

Như vậy sao được ạ? Ngày mai... ngày mai tôi còn phải dậy sớm làm việc, nếu mất ngủ thì sẽ mệt mỏi lắm ông chủ ạ.

Ngần hoang mang.

Mệt thì tôi cho nghỉ một hôm. Không lẽ tôi là người độc ác đến vậy sao, người làm bị ốm mà vẫn không tha cơ à?

Dạ.. nhưng tôi không quen uống trà...

Thử rồi biết. Ngon lắm.

Nói xong Lâm rót một ly và đưa trước mặt Ngần.

Uống đi. Phụ công tôi rót là không được đâu...

Dạ... dạ... ông chủ uống đi ạ.

Tôi ngồi đây nói chuyện với ông chủ cũng được.

Mặt Ngần tái mét đi vì sợ hãi, cô không ngờ cũng bị đối diện với hoàn cảnh thế này.

Sao cô phải sợ sệt như thế nhỉ?

Trà là cô pha, nước trà chứ có gì đâu mà không uống được?

Khó ngủ thì uống ít chứ không cần uống nhiều. 1 ly không mất ngủ được đâu, mọi khi tôi uống hết cả bình trà mà vẫn ngủ ngon lành đấy thôi.

Ly trà vẫn để trước mặt Ngần, hai tay cô run rẩy bưng lấy nó, nhưng không dám đưa lên miệng. Quả thực nếu cô uống vào, người khó chịu sẽ là cô, cùng với đó thì sự việc sẽ bị bại lộ. Không thể nào... không thể nào... cô không thể uống nó được... nếu vậy sẽ rất mất mặt. Không được uống... Ngần ơi không được uống... Hai mắt Ngần nhि thẳng vào Lâm, trong ánh mắt chứa đựng sự thăm dò chuyển ý của anh ta. Nhưng Lâm quyết không bỏ cuộc:

Sao thế?

Tôi nói thế mà cô vẫn sợ à? Trừ phi...

Trừ phi gì ạ? Thưa ông chủ?

Ngần hỏi lại thật nhanh, cô hy vọng anh ta chuyển ý.

Trừ phi trong nước trà có cái gì đó, nếu không tại sao cô không dám uống nó?

Nước là tự cô pha. Cô nói xem, nước trà chứ có phải thuốc độc đâu.

Nào. Uống đi.

Nếu không tôi sẽ kết tội cô bỏ gì vào nước, nếu như thuốc độc thì chẳng phải tôi sẽ thất bại hay

sao?

Nếu như vậy thì... Cô thật đáng sợ rồi đó...

Không có như vậy.. không có như vậy..

Tôi không có bỏ thuốc độc, tôi không hại ông chủ..

Gương mặt Ngần căng thẳng, hai mắt cô ngấn nước có lẽ vì sợ hãi quá độ

Vậy uống đi.

Để chứng minh mình không bỏ thuốc độc như lời Lâm nói, Ngần bưng ly trà lên miệng... đắn đo mấy giây rồi cô uống ực vào người hết sạch.

Tốt lắm. Trà ngon không?

Dạ... uống một mạch hết cả ly nên tôi quên cả thưởng thức vị trà thế nào...

Vậy sao?

Lâm cười haha.

Vậy làm thêm ly nữa...

Ngần sợ hãi:

Thôi.. thôi ạ. Tôi uống 1 ly được rồi ạ.

1 ly thì không thấy nó ngon được đâu.

Nào thêm 1 ly nhé.

Nói đoạn Lâm rót đầy ly trà nữa và hất hàm ý bảo Ngần hãy uống nó để chứng minh mình trong sạch. Không còn cách nào khác, Ngần đành đưa lên miệng và uống một hơi như lần trước.

Ông chủ xem. Trà tôi uống 2 ly rồi, ông tin tôi không bỏ thuốc độc chưa ạ?

Tin. Tôi tin chứ. Làm sao cô có thể có cái gan ấy được.

Vậy tôi xin phép được đi vào bên trong ạ!

Ấy... khoan hãy đi nào. Chưa được. Tôi ngồi đây chán quá, cô ở lại đi nói chuyện cho vui. Khi này là tôi đùa thôi, nhưng quả thực đùa hơi quá, làm cô sợ hãi rồi.

Dạ.. tôi không dám...

Không gì....cứ ngồi yên đây đi.

Lệnh của ông chủ sao Ngần có thể dám kháng được. Lâm muốn cô ta ngồi đó là vì lần trước sau khi uống trà, chưa đầy 1 h đồng hồ cơ thể anh bắt đầu nóng lên, khiến anh rất khó chịu và bắt đầu không kiểm soát được hành động của bản thân. Lần này anh muốn chứng kiến xem biểu hiện của Ngần thế nào. Nếu cũng như vậy thì chứng tỏ cô ta đã bỏ thuốc kích dục. Ngần sợ hãi ngồi yên, chính cô giờ này cũng tò mò xem phản ứng thuốc như thế nào. Quả nhiên, chưa đầy 1h sau, người cô bắt đầu xuất hiện thứ cảm giác rất lạ lùng. Đầu óc bắt đầu mơ màng, như có gì đó chi phối... không đúng... là hồi thúc cô làm điều gì đó. Bởi thứ bản năng đàn bà của cô đang trào dâng, cô rất muốn được thỏa mãn thân thể vào lúc này. Cô cần đàn ông. Hai mắt ngấn đỏ au, cô nhìn Lâm trừng trừng, người đàn ông đối diện cô lúc này... hoàn toàn có thể giúp cô thỏa mãn. Cô cần anh ta biết bao.

Nhưng mà... cô ta lại chợt nhận ra rằng, mình đang bị vạch trần, mình không thể... mình

không thể. Khi này còn sợ hãi bao nhiêu thì bây giờ cảm giác ấy biến mất, thay vào đó là sự hưng phấn tột độ. Lý trí không làm chủ được nữa, một gói thuốc chia làm 3 lần, bởi vậy sự kích thích của nó thời điểm này vô cùng mãnh liệt. Cô cảm thấy ở nơi bầu ngực của mình... rất ngứa ngáy, rất cần bàn tay của người đàn ông sờ soạn lên đó.

Ngần không ngồi yên được nữa, hai tay cô đan vào nhau, những ngón tay tìm kiếm gì đó và cào cào vào tay mình. Cô đang khó xử thật sự. Quan sát biểu hiện này giờ, Lâm bây giờ đã có kết quả mình mong muốn. Ngần đích thực đã giở trò vào nước uống, thứ đàn bà này lại muốn dặt mũi anh thêm lần nữa ư??

Thế nào?

Cảm giác không tệ chứ?

Lâm hỏi Ngần.

Tôi... tôi...

Thôi khỏi nói đi. Tôi biết cô là người như thế nào rồi. Đây là lần cuối cùng... tôi hy vọng đừng bao giờ làm thế nữa, nếu không muốn mất mặt.

Lâm đứng dậy toan bỏ đi lên tầng trên. Ngắt ngờ đứng dậy theo. Cô như khụy chân xuống, hai tay ôm lấy chân anh:

Em xin anh. Anh Lâm, hãy cùng em đêm nay được không?

Em thật sự không chịu nổi nữa... chiều em đi. Chiều em đi.

Em muốn anh lắm... em cho anh hết...em cho anh hết. Anh hãy đến bên em đi...

Ngần đang nói ra những lời mà chính cô cũng không ngờ tới. Thuốc kích dục đáng sợ thật, nó như con dao hai lưỡi. Cô dùng nó để bẫy người ta thì giờ đây chính cô đang gánh chịu hậu quả. Mồm miệng Ngần lắp bắp xì xỏ.

Lâm giãy giụa. Đá chân ra không cho cô ta bầu vào người mình, nhưng Ngần cứ như con đỉa, bám riết anh không thôi. Lâm thấy ghét người đàn bà này, càng lúc càng thấy ghê tởm.

Tránh xa tôi ra. Loại người như cô không xứng để tôi đụng vào, chỉ bản người tôi thôi.

Em xin anh. Bên em 1 lần thôi. Em không thể chịu được nữa.. xin anh đấy.

Ngần không chịu được nữa, cô không cần thiết sĩ diện vào lúc này, Ngần cởi phăng chiếc áo trên người ra, cả cơ thể phía trên trần trụi trước mắt Lâm. Anh giật mình vì không ngờ cô ta lại chủ động đến thế, Lâm lúng túng:

Cô mặc ngay áo vào đi. Đừng mơ tưởng nữa...

Anh... anh hãy chiếm lấy em đi.

Nói đoạn cô ta kéo tay Lâm và ấn lên 1 bầu ngực của mình. Lâm vội rút tay lại và tát bốp vào mặt Ngần. Anh buông lời khó chịu:

Cô thôi đi. Đừng để tôi phải mất kiên nhẫn.

Nói xong anh dứt khoát bỏ lên tầng trên bỏ mặc người đàn bà tâm địa xấu xa đang lăn lộn trên thảm trải nhà, cả tấm lưng trần dựa vào chiếc ghế salon, miệng không ngừng van xin Lâm hãy chung đụng cơ thể với mình. Biết không cứu vãn được, Ngần bỏ vào trong phòng, đóng cửa và cởi hết đồ trên người ra, tự dùng tay và kích thích cơ thể của mình. Nhưng

chẳng thấm vào đâu cả, đó không phải là tay đàn ông nên ham muốn vẫn cứ mãnh liệt lắm. Cô lăn qua lăn lại trên giường đến mức không chịu được nữa, người cứ nóng phùng phùng lên. Ngần bỏ vào nhà tắm và xối nước lên mặt lên người. Lạ thay nước lạnh dội lên người thì cảm giác nóng ấy cũng bớt đi, Thấy hiệu quả, Ngần đứng mãi dưới vòi sen cho đến khi cảm giác khi nãy dần biến mất. Lúc này cũng đã gần sáng, Ngần mệt mỏi lết tẩm thân về phòng ngủ. Đúng là... chơi với dao có ngày BỊ THƯƠNG!!!